

Rom 10, 11

11: Skriften sier jo: Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme.

Med Skriftens ord bekrefter Paulus her det han sa i verset foran, at vi rettferdiggjøres utelukkende ved troen på Kristus. Allerede i v. 4 har han sagt at "Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror". Og i v. 5 har han vist hvordan lovens betingelser er, for å avskjære ethvert håp vi måtte ha om å nå fram på den veien. Deretter har han, overfor dem som speider i uvisshet til alle kanter etter Kristus, forklart at bare gjennom troen på Ordet får vi eie ham (v. 6-10). Nå viser han at dette var ikke noen ny lære. Den stod skrevet i de gamle, hellige skriftene, og var altså, fra verden ble til, den gamle og eneste veien som menneskene kunne bli frelst på. For Skriften sier: "Hver den som tror på Ham, skal ikke bli gjort til skamme" (Jes 28: 16).

Av dette ordet, som forekom allerede i kap. 9: 33, hører vi nå i korte og presise ord at ved dette ene; at en sjel tror på Kristus, "skal han ikke bli gjort til skamme". Da blir det jo veldig viktig for oss om vi har den rette forståelsen av hva denne troen er, hva Skriften mener med å "tro på Jesus". Og la oss da på nytt huske på det vi minnet om under kap. 9: 30, at den som vil ha en fast og usvikelig oppfatning av hva den frelsende troen er, må finne det i Skriftens egne ord. Der kan vi jo se det med egne øyne. Vi ser det i de mange og tydelige tilfellene der menneskene fikk høre av Kristi egen munn at de hadde den frelsende troen. Tenk for en trygghet det er at vi får se hva Kristus selv godtok som en frelsende tro! Og hvordan var de, disse som fikk dette vitnesbyrde av ham? Alle sammen var de jo knuste syndere som hadde gitt opp alle sine anstrengelser for å søke frelse gjennom loven. Nå var de hjelpeløse og fortapt. Derfor kom de til Jesus. I ham så de den Frelseren som var lovet. Hos ham søkte de nå tilgivelse og nåde.

Uansett om de hadde mye eller lite lys over hva han skulle gjøre til vår frelse, så fikk de alltid høre ham si dette: "Din tro har frelst deg", - bare dette éne fantes hos dem; at de var fortapt og hjelpeløse under loven, og søkte alt hos Jesus, slik at de også ble bundet til ham, ble hans folk som nå bekjente og fulgte ham. Nå mottok de også Den Hellige Ånd med dens frukter. Men før noen som helst av fruktene viste seg, mens de ennå, kanskje oppløst i gråt, lå ved Jesu føtter, fikk de høre ham si til dem at de hadde troen - og med troen tilgivelse og all Guds nåde.

På samme måte skal hver eneste sjel bli frelst, inntil verdens ende. Bare du, på tross av alle dine egne forsøk på å undertvinge synden og oppnå Guds nåde, er like fortapt og hjelpeløs, men stopper opp for evangeliets ord, inntas av dette og dras til Frelseren. Og at du nå søker alt i ham og blir bundet til ham. Så sier han også til deg: "Din tro har frelst deg". Da har du også det Skriften mener med "troen på Jesus". Og nå sier altså vår tekst at hvis du blir værende i en slik tro på ham, så skal du

også en gang virkelig erfare det du etter hans ord hadde håpet på. For "Skriften sier jo: Hver den som tror på ham skal ikke bli gjort til skamme"!

Skal ikke bli gjort til skamme, dvs. at du skal ikke bli bedratt når det gjelder ditt håp om den evige frelsen du har søkt hos Kristus. Uansett hvor mye mørke og tvil som kommer inn under vandringen, så skal ditt håp alltid bli stadfestet når du når målet. Bare du har levd i troen på ham. Dette fatter vi raskt og lett med forstanden, men måtte Gud vekke oss opp, så vi også ved troen smelter sammen med det vi hører (Heb 4: 2). Dette spørsmålet om ikke å "bli gjort til skamme" er jo avgjørende for evigheten! Det burde føre til vekkelse hos mange, - og bli til stor trøst for andre.

Håpet på det evige liv kan være både ekte og falskt. Vi skal være klar over at nesten alle mennesker har et visst håp om evigheten. Men grunnlaget for menneskenes håp om evigheten er mangfoldig. Den mest alminnelige grunnen er en blanding av Guds barmhjertighet og egen fortjeneste. I tillegg har som regel hvert eneste ufrelste menneske et eller annet spesielt som de, bevisst eller ubevisst, håper skal mildne skylden deres, - eller til og med innebære noen fortjeneste. Men uansett hva dette så går på, av alt som noen gang kan oppfinnes, så vil deres håp alltid bli gjort til skamme på den siste dag. Bare de som etter Bibelens mening "tror på Sønnen", skal gå inn til den evige frelse og salighet når Jesus kommer igjen.

Men så er det alle disse som gjennom prøvelsestiden her nede så ofte anfektes under denne frykten: Bare jeg ikke, etter alt jeg har trodd på Herren Jesus, til sist likevel blir gjort til skamme. Guds barn opplever mange og tunge prøvelser. Fordervet som bor i dem er så sterkt. Deres fall og svakheter bekymrer dem voldsomt. Deres Herres nåde er så underlig og skjult. Måten han styrer på er så forskjellig og ufattelig. Og til sist: Så voldsomme er djevelens gloende piler, at mang en troende sjel med uro har tenkt: Hvem vet om jeg ikke tror og tror, men likevel til slutt møter fordømmelsen? Den ene har kilden til sin verste anfektelse i en særdeles iherdig fristelse. På tross av inntrengende bønn og andre nådemidler blir han aldri virkelig fri, men må alltid dras med den. Den andre ser hele sitt liv fullt av synd, forsømmelser og utroskap, så han ikke ser noen mulighet for at Guds Ånd kan bo i ham. Den tredje lider under så stor tørrhet og likegyldighet, en så stor mangel på alvor, på oppriktighet og nød over synden, på bønn m. m., at han frykter at han er en hykler, og er åndelig død.

Da blir spørsmålet: Gjelder det også her, dette at bare jeg fremdeles tror på Jesus, holder meg inn til ham, ikke kan unnvære ham ... er dette nok til at jeg skal få være trygg i all fare? I verset foran stod det jo også: Dersom du "bekjenner med din munn"? Altså var der ennå en betingelse. På dette må vi bare ganske kort svare: Ord som taler om bekjennelsen og alle Åndens frukter innebærer ingen nye betingelser, men skildrer bare den frelsende troen. Bærer troen din ingen frukt? Har du ennå ikke fått noen lyst til å tale om Herren Kristus, og heller ikke noen kjærlighetens nidkjærhet for at andre må bli frelst? Da er alt dette bare bevis på at du ennå ikke har erfart hva det vil si å tro. Har derimot din tro båret den frukten at du er blitt et nytt menneske. At både ditt indre og ditt ytre liv har fått en helt ny kurs i livet, så du kjenner deg levende igjen når vi taler om denne lysten til å bekjenne, og den

kjærlighetens nidkjærhet. Ja, da har du allerede vitnesbyrd om at din tro er av det rette og levende slaget. Men hør nå, og legg godt merke til dette: Likevel kan du kanskje ennå dras med alle de skrøpelighetene vi har nevnt. Det er en ganske alminnelig villfarelse når menneskene tenker at den sanne troen og Åndens frukter skal utelukke disse elendighetene - som om syndfrihet skulle være noe som er nevnt blant Åndens frukter i Bibelen.

Nei, sier du, jeg mener ikke total syndfrihet. Men jeg trodde jeg skulle ha så mye hellig kraft at synden ikke så sterkt lenger skulle kunne innta meg, og så ofte rive meg over ende. Jeg tror jo slikt må være å "gjøre synd" og være "syndens trell" (Joh 8: 34, 1Joh 3: 8). Er ikke dette å "synde med vilje" (Heb 10: 26)? Svar: Hvor i Ordet finner du noe som støtter dette? Hva forteller de virkelig helliges historie? Hvordan klaget og sukket ikke de? Det er ikke å "gjøre synd", eller å "synde med vilje", når du ikke er enig med deg selv om synden. Når du isteden, med alt du har forstått er synd, ligger ved nådestolen, og der lar nåden få gjenopplive den ånden i deg som ikke aksepterer, men fordømmer kjødets kjærlighet til synden. Paulus sier: "Men hvis jeg gjør det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg". Du er ikke "syndens trell" eller "ligger under for" synden (2Pet 2: 19), når du ikke i ditt sinn "ligger under" for det (Rom 8: 5), men isteden skynder deg til din kjære Frelser med alt som du vet er imot ham, og ber om hjelp og forløsning. Hadde Judas hatt det sinnet, hadde han ikke gått fortapt.

Og kort sagt skal vi alltid huske at der hvor Åndens frukter er, som jo stadfester en ekte og levende tro, der kan ingen elendighet som ennå henger ved mennesket, bevise det motsatte.

Selv om du ved troen er blitt et nytt menneske som fremdeles alltid holder fast ved Kristus, kan det nok ennå være mye hos deg som du sukker over. Men gjennom dette ene; at du likevel lever i troen på Kristus, så er du fremdeles et nådebarn, så skal du også nå himmelen. Selv om du ennå alltid skulle kjenne en like så sterk strid mellom kjødet og Ånden, som apostelen taler om i kap. 7: 15-25. Og selv om du på samme måte må rope: "Å, jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg ut fra dette dødens legeme?", så kan all denne elendigheten likevel ikke bevise at troen er falsk. Heller ikke kan det tilintetgjøre den evige nådepakten. I den står du bare ved troen på Kristus. Og etter den nådepakten ligger all synd skjult under tilgivelsen. For det er jo "ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus" (kap. 8: 1). Det er bare dette som gjelder: "Den som har Sønnen, har livet" (1Joh 5: 12).

Ja, apostelen sier at når vi i hjertets tro bygger på den ene grunnvollen; Kristus, - om vi enn skulle bygge så dårlig på den at hele vårt verk brenner opp og vi "blir skadet" (gr. tekstens ord), dvs. mister lønnen for det han har bygget, likevel så "skal han selv bli frelst" - "men da som gjennom ild" (1Kor 3: 11-15). Legg merke til at bare på grunn av det éne forholdet; at han i hjertets tro bygget på den rette grunnvollen, så skulle han likevel bli frelst. Selv om han altså bygget så dårlig, ja, selv om han t. o. m. i læren bygget så dårlig (for det er egentlig det Paulus taler om). Og alle de fall som vi selv (ikke bare ut fra den sanne læren, men også ut fra prøven på et hellig sinn) tar avstand fra, fordømmer, gråter

over og tukter hos oss selv, skal da i ennå større grad bestandig få være under tilgivelse. På grunn av Herren Kristi fortjeneste og forsvar, han vi tror på (1Joh 2: 1).

Dette taler Skriften om over alt. Dette er det disse ordene taler til oss: "Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme". Bare gjennom ham er det vi har en evig nåde, ja, et nåderike, som skal herske og dekke over alle de fall som ennå henger ved og bekymrer oss. Det var dette Kristus kom til jorden for, at han skulle være en virkelig frelser og forsvarer. Og da ikke bare for noen tenkte og innbilte, men for virkelige syndere. Priset være hans navn! "Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme".